

Marijampolės baptistų bažnyčios pastorius Pranas Bielevičius: Dvasinis brandumas neatsiranda savaime. Mes, kaip tikintieji, dažnai darome tokią klaidą: meldžiamės, pasninkaujame ir laukiame, kad Dievas kažką mūsų gyvenime padarytų. Tačiau Rašte aiškiai galime pamatyti, kad yra darbas, kurį mes atliekame ir darbas, kurį atlieka Dievas. Mes Dievo malonę galime pastebėti arba patirti tik tada, kada paklūstame Dievo žodžiui, kai mes padarome tai, ką galime padaryti, o Dievas padaro tai, kas mums yra neįmanoma.

Nė vienas, nieko tobulai nedarome. Tai ir yra Dievo malonė, kad mes, nors ir netobulai, sulaukiame Dievo pažadų įgyvendinimo. Ar mes visada esame ramūs? Ar neturime piktumo, kartėlio savo širdyje? Visko pilna mūsų širdyje, bet jeigu prisilaikome Dievo principų, Jis vis labiau ir labiau atskleidžia savo malonę.

Efeziečiams 4,1 „*Taigi aš, kalinys Viešpatyje, raginu jus elgtis, kaip dera jūsų pašaukimui, į kurį esate pašaukti.* “ Kai žmogus sveikas, jis sveikatos nevertina. Susirūpinama gyvenimo saulėlydyje. Kai Mozė mirė, jis buvo sveiko proto ir geros sveikatos, nors jam buvo daugiau nei šimtas metų.
Ne veltui Dievas sako, kad Jis yra mūsų kaulams sveikata. Todėl labai svarbu klausyti Dievo. Kartais mums norisi grįžti į tą praeitį, iš kurios išėjome. Mums nereikia likti tokioje būklėje, kokioje buvome iki tos dienos, kol pažinome Viešpatį. Svarbu suvokti, kodėl neturėtume likti. Tai ves mus į brandumą, norą keisti gyvenimo ritmą, savo poelgius, savo tikslus tam, kad mes iš tikrųjų suvoktume, kas yra tiesa.

Dažnai tikintieji sako: „Tau svarbu dorai gyventi.“ Bet svarbiausia – mūsų asmeniniai santykiai su Dievu, nes būtent iš jų ir turi visa kita išplaukti. Dažnai moralizuojame: „Na, nejaugi tu negali taip ar kitaip pasielgti?“ Jis negali kitaip elgtis, nes jo vertybės būtent tokios.

Ne veltui Jėzus sako, kad tai, kas yra giliai mūsų širdyje, tas yra ir mūsų gyvenime, mūsų lūpose, mūsų elgesyje. Kokios yra vertybės, tokios ir pasirodo išorėje. Netinkamai tikinčiajam

pasielgus, sakoma: „Jis tikintis, o šitaip pasielgė.“ Jeigu jis neturi tikslo augti Viešpatyje, tai jo vertybės nesikeičia. Gali būti toks atvejis: kai kurie tikintieji, kaip savo įtikėjimo valandą buvo apimti pykčio, tokie ir lieka ir savo mirties valandą. Ir jie per visą savo krikščionišką gyvenimą negalėjo patirti tikros Dievo ramybės. Jie neišpažino, kad tai yra nuodėmė.

Mūsų dvasinis amžius, nors ir būtų dvidešimt ar trisdešimt metų, nieko nereiškia. Svarbu asmeniniai santykiai su Dievu.

Beveik visuose savo laiškuose apaštalas Paulius rašo apie mūsų praeitį, kad suvoktume kas vyko, nes moralės neužtenka. Moralė paremta prievarta. Nenori, tai priversime tave tinkamai elgtis. Labai gaila, bet ir bažnyčioje bandoma žmogų priversti pasikeisti. Jis pasikeičia, bet iki tam tikro laiko. Jis veidmainiauja. Daro tai, ko iš jo laukia. Ir mes galime tokie būti: mokykloje, šeimoje, darbe.

Kita reakcija į nebrandumą – abejingumas. „Na ir tegul taip būna. Matyt, taip ir turi būti.“ Tai yra liūdna situacija, kad mes priprantame prie to, kas neteisinga vyksta gyvenime. Iš tikrųjų mūsų gyvenime niekas nesikeičia. Meldžiamės, skaitome Bibliją, bet realiai niekas nevyksta.

Tinkama reakcija – leisti Dievo malonei mus keisti tada, kai paklūstame Dievo žodžiui. Kažkas pasakė: „Jei pasikeitė santykiai su Dievu, tai pasikeis ir santykiai su žmonėmis.“
Tam, kad pasikeistų mūsų santykiai su Kristumi, turi pasikeisti mūsų požiūris į praeitį.
Efeziečiams 4,17-19 „
Taigi aš liepiu ir įspėju Viešpatyje, kad jūs nebesielgtumėte, kaip elgiasi pagonys dėl savo proto tuštybės.
Jų protas aptemęs, jie atskirti nuo Dievo gyvenimo dėl savo neišmanymo bei širdies užkietėjimo.
Jie sustabarėję, pasidavę gašlumui, nepasotinamai daro visus nešvarius darbus.
Bet jūs ne taip pažinote Kristų!“

Atkreipkite dėmesį, kad tai yra įsakymas. Toks buvo mūsų gyvenimas, kol nepažinome Kristaus. Įsakoma įvertinti tai, kas buvo praeityje. Mūsų tikėjimas turi vesti į asmeninį tyrumą. Mes ne šiaip turime tikėti į Dievą. Tas tikėjimas turi mumyse pagimdyti kitokį gyvenimo būdą. Iš to ir išplaukia, ko Dievas iš mūsų tikisi. Kristus mirė ant kryžiaus ne tik dėl to, kad mes patektume į dangų, kad mąstytume apie amžinybę, bet svarbu suvokti, kad mes ir šiandien kitaip gyventume. Žiūrėdami į ateitį, turėtume gyventi dabartimi. Dabartis labai aktuali, nes ji formuoja mūsų ateitį: kas bus po savaitės, po mėnesio, po metų. 17 eil. rašoma: „dėl savo proto

tuštybės“. Graikų kalba nurodo į betikslį gyvenimo būdą.“ Kai žmogus gyvena taip, kaip visi. Neklausia, kodėl jie vienaip ar kitaip elgiasi, o tiesiog seka kitų pavyzdžiu. Ar neteko girdėti sakant: „Elkis taip, kaip visi“. Tai ir yra tuštybė, kai jaunuoliai griauna savo gyvenimą.

Kol mes nepažinome Kristaus, neturėjome aiškaus tikslo. Aš turėjau tris tikslus, apie kuriuos man tėvai ir seneliai nuolat kartodavo: užauginti medį, užauginti sūnų, pastatyti namą. O kas toliau? Niekas nežino. Paklauskite savo artimųjų, kurie nepažįsta Kristaus: „Dėl ko jūs gyvenate?“ Jie nežino. Šiuo metu nuolat girdime sakant: „Gyvenkite ne tam, kad valgytumėte, o valgykite tam, kad gyventumėte.“

Valgymo kultūra pasidarė tokia svarbi, kad žmonės užmiršo gyventi. 18 eil. sakoma: „Jų protas aptemęs.“ Tai nurodo į vaikščiojimą tamsoje.“
Ar teko matyti aklą žmogų, vaikščiojantį nepažįstamoje vietoje? Man Kaune dažnai tekdavo matyti.
Apaštalas Paulius kalba apie tai, jog tol, kol nepažinome Kristaus, mes vaikščiojame tamsoje, nežinojome kur einame. Bet kas galėjo mus kur norėjo nuvesti. Tas aptemimas labai skaudus, nes aptemęs protas. Žmogus nesuvokia tikrųjų vertybių.

18 eil. toliau skaitome: „Jie atskirti nuo Dievo gyvenimo.“ Graikų kalba pasakyta griežčiau: „Svetimi Dievui“, kada žmogui visa tai, kas yra iš Dievo, yra nepriimtina. Gyvenimas Dieve yra nepriimtinas.18 eil. baigiasi tokiu išsireiškimu: „Dėl savo neišmanymo bei širdies užkietėjimo“. Šiandien daug diskutuojama apie tai, kiek Dievas viską valdo. Kaip pavyzdį naudoja „Išėjimo knygą“, kai Dievas užkietino Egipto faraono širdį.

Bet paskaitykite „Pakartoto Įstatymo knygą“, kai žmogus maištauja prieš Dievą, tuomet Dievas užkietina jo širdį. Biblija nemoko, kad Dievas žmones, kaip šachmatų figūras stumdo, kur Jis nori. Žmogus turi pasirinkimo laisvę. Aš daug kartų girdėjau apie Dievą, bet ilgą laiką rinkausi gyvenimo malonumus, savo tikslus. Savo gyvenimą paskirti kitiems yra svetima mūsų prigimčiai, o būtent taip turėtų elgtis krikščionis. 19 eil. rašoma: „Jie sustabarėję“ – reiškia lyg būtų akmenys, kurie gulis vienoje vietoje ir niekur nejuda. Toks žmogus nieko savo gyvenime negali pakeisti. Jis kaip į vienas vėžes atsistojo, taip ir važiuoja. Prisiminkite savo gyvenimą, kaip leisdavote savaitgalius, kol nepažinote Kristaus. Kai buvau paauglys, kiekvieną penktadienį važiuodavome arba pas vieną močiutę, arba pas kitą. Ir man tai atrodė norma, o kiemo draugai kiekvieną penktadienį gerdavo. Ir jiems tai buvo norma. Kai sulaukėme dvidešimties - dvidešimt dvejų metų, daugelis kiemo draugų buvo nusigėrę.

19 eil. pabaigoje rašoma: „nepasotinamai daro visus nešvarius darbus.“ Čia kalbama apie nepasotinamą godumą, kai žmogus geidžia ir nepasitenkina. Kai patyrinėjame visus šiuos žodžius, galime geriau suvokti realią situaciją, kas vyko mūsų gyvenime praeityje.
Bet čia apaštalas Paulius nesustoja ir kviečia pažvelgti, ką mes turime Kristuje.
Efeziečiams 4,20 „
Bet jūs ne taip pažinote Kristų!
“
Jis kalba apie mūsų naująją prigimtį Kristuje. Mūsų naujoji padėtis priešinga tai, kuri buvo iki pažinties su Kristumi.

Kristus nori pašalinti betikslį mūs gyvenimo būdą, išvesti mus į šviesą, kad matytume, kad nebūtume svetimi Dievo vertybėms, kad tai būtų mūsų vertybės, kad savo asmeniniame gyvenime įjungtume dvasinį, moralinį jautrumą, kad dingtų troškimas daryti tai, kas yra neteisinga. Dievas nori apversti mūsų gyvenimą, bet Jis nori tai daryti per mūsų pačių apsisprendimą.

Efeziečiams 4,21 „*Juk iš Jo girdėjote ir Jame išmokote, – nes tiesa yra Jėzuje.*“ Čia kalbama apie praktišką išmokimą.
Mums trūksta praeities vertybių pervertinimo.
Ko mus moko šios eilutės? Kad negalime viena tikėti, o kita daryti. Štai kur yra krikščionybės silpnoji vieta, kai mes daug kalbame, bet realiai to nedarome. Kodėl? Nes nepasikeitė mūsų vertybės, nepasikeitė požiūris į praeitį. Nesakau, kad viskas, ką praeityje darėme, yra blogai. Dievas žino, kas buvo gerai, o kas buvo blogai, todėl Jis siekia mūsų asmeninės atgailos, nes tik tada vyks permainos. Kai mes skaitome Dievo žodį, Dievas primena, kas buvo blogai.

Apaštalas Paulius visuose savo laiškuose primena mūsų praeitį. Jeigu mes nesugebėsime teisingai įvertinti savo praeities, tuomet negalėsime teisingai įvertinti savo dabarties ir ateities.

2016-04-03, Marijampolė